

sons oordentligheter förorsakade honom. En kläpp underhölt des af äldren förswagade kropp. Han kastade sig på en stol, betagen af oro. Hans swaghet, hans wördnawärde utseende, hans ålder, intog mig så mycket för hans öde, at om det berott på mig, hade jag gernä frälsat des af des owärdiga son hotade dagar. Den olyckliga Gubben, såg koppen, tog honom, drack och dog. Jag underkastade mig försynens sticckelse, och belöntes med dessa orden: Straffet är ofta upskjutit, men det felar aldrig. *Timurs* far förleddes sin son; Det war billigt at *Timur* bles ordsaken tilfädrens olycka.

Knapt hade jag läst dessa rader; förr än de förswunno, och dessa få orden syntes i stället: Skåda det hela och döm rättwist. Jag wände mig til speglen, och såg en stor ö, som en bred ström delade i twenne lika delar. Den delen af ön som war til höger om strömmen, hade en stor flätt, kring hwilken woro bygda magnifiqua Palatser omgifna af de behageligaste trågårdar. Den sidan som war midt emot, wisade blott för ögat ofruktbara sandhedar. En mängd af floder kastade en del sitt watten i den wida Oceanen, de andra skade strömmen som flöt igenom ön.

Hela ön war bebodd; men des inwånares göromål woro ganska olika. På höggra sidan om strömmen war glädjens och nöjets Hemwist: man kallade den lycksalighetens ö. *Baler*, *Assembléer* och *Concertier* utgorde dessa lyckliga inwånares enda göromål. Jag märkte likwäl åtskilliga som ej woro nögda; det war få som wärkeligen smakade dessa nöjen. Jag såg menniskor hwilkas utsköta prydnad gaf tillkänna smak för nöjen, och som sökte dem öfwer alt. Dron war målad i deras ansigten. Jag fann snart ordsaken härtil. De upfödde ormar i sitt stödt som förgiftade deras lif. De inwånare som woro inne i sina palatser, woro omgifna af plågor, så mycket mera farliga, som de ordsaka döden midt i nöjets samn. Andra åter omgifna af alt det som smickrar sinnena, kunde blott åskåda sina följeslagares lycka, utan at njuta den samma. De löjeligaste af alla syntes dock de, som följa wiða irrbloß, hwilka ymsom lysa och förswinna, til des de förorsaka deras undergång som låta sig af dem intagas. En del, måttad af wållustens flugga, kastade sig i strömmen, och sammn öfwer til andra stranden som bar namn af olyckans ö. Alla des inwånare, krötko under en faselig tyngd brända af Solens

Solens hetta, gäfwos blandade roj, som ökade den fasa et så wildt ställe upväckte. De sågo ofta på lycksalighetens ö, önsktande dem som bodde där et lika öde med deras. De förbannade den luft de andades; de kastade sig i strömmen utan at slippa den bördä som tryckte dem. Hwar och en af dessa olyckliga beklagade sig, och trodde sig wara den olyckligaste. De försökte at byta om med hwarandra; Men långt ifrån at här af lifas, sprungo de med häftighet och återtogo sina bördor.

Mitt bekymmer tillwänte hwart ögnablick; mina tankar woro så spridda, at jag ej kunde sluta något wist, då himmelen förmärkades, äskan bullrade; och hela öen darrade. Hwastet uppreste sig, wågor som liknade de högsta bergs toppar, öfwerstökade och upslutade öen och dess invånare. Ett förblindande skien uppfylde Templet, den wälluktande röken som stod öfwer altaret skingrades, och en himmelsk låga syntes i dess ställe. Så många underwärd hade försträckt och förbryllat mig; jag låg utsträckt på golfwet i Templet utan at en gång weta om jag war til. En osynlig magt lifwade mig, jag återtog mina krafter, jag såg på ödets bord och läste dessa orden: Öwigheten utdelar endast lycka och olycka, det är blott i dess sköte som man kan blifwa lycklig. mörkret i spegelen war försvunnit. Jag blef warse en stor slätt, hwarest jag såg et fruntimmer af en förundranswärd skönhet, som satt på en strålig Thron. Hon hölt i ena handen en wigtskål, och i den andra et glänsande swärd. Tusendtals menniskor af alla åldrar, af alla nationer stodo framför henne. Hon wägde dygder och laster. Hon wägde de förtrycktas plågor som wäntade på henne med tålmod. Hon belönte dem efter deras förtjenst, och efter de mödor de utstodt. Jag såg med nöje och förundran, at dessa fordom så olyckligas tårar blefwo astorkade, och alla deras sorger för ewigt skingrade. En himmelsk glädje lyste i deras ansigten, man läste där den förnöjelse de kände at äntdeligen hafwa hunnit till den odddeliga boning som war dem ämnad. Så af dem som warit lyckliga på jorden undfingo belöningar af Gudinnan. Större delen befunnos för flyktiga, och blefwo öfwerlemnade at den swarta ängelen, som bemägtigade sig dem i samma ögnablick. Ju större deras sällhet warit, ju fäseligare blefwo deras plågor. Åtskilliga beklagade sig öfwer Gudinnans wäld. De påminte sig någon dygd som de öfwat på jorden. Rättwisans swarade dem; at den sanna dygden består uti alla dygders utöfning och

och at skuggan af en dygd war nog belönt med det werldsliga goda de åtnjutit. Det ljustnade ikring spegeln. En genomträngande röst, sade mig dessa orden: *Gå, Mirzab. Lär dig at tilbedja Sör-synen, åfwen då den synes dig o åttwis.*

Jag wakenade, och fandt mig ligga under et lummigt lagertråd, bredewid Bagdad, utan at weta om det som händt mig, war en dröm eller en syn. Jag gick hem i mitt Hus, och mina tårar runno ej mera öfwer de brottsligas lycka, eller de dygdigas motgångar, emedan jag war öfwerlygad at de förras sällhet blott är en wacker dröm som förswinner wid upwaknandet, och at de sednare äro inneslutna i den Gudommelige Försynens hägn.

Frågan *deciderad* efter långt betänkande *).

En gång på sjelfwa dödens fält
 Bland wapnebrak så dar som nätter,
 Ej war det Lagålsjäles slätter
 Där Sommarlugnet bor i tält.
 — Nej frågan väcks af krigets gåsar
 Hwad i tactiquen öfwas bår?
 Som den förnämsta styrka gör
 Och alt ,, ja sjelfwa Fan förkråsar?
 En tror: at fälla *Bajonet*
 At under *marche* från flyglar sluta
 En: bakom häckar ladda, skjuta
 En: på et altför höfligt sätt
 Så hörsamt och så ödmjukt beder
 Om icke ställning på två leder
 Är den som gör *manœvren* lätt? —
 Nej skrifer Chorus: för vår heder
 Lär säkrast bli en snäll *retraite*.

Ducaten

* Infändt med det förordet at straxt införas, väcktadt alla försäkringar, at intet rimslut skulle synas i dessa Numror — hwad göra? jag wägar ej stöta mig med In-ländare, ty utan dem kan aldrig köpare exiltera.

Utgifwo.

Ducaten och Runstycket Fabel *)

I en long grön Silkes pung med guldhälskar, hade et runstycke kommit at ligga tillsammans med en Ducat, man kunde gifva at den förnåma ung Herren som war des ägare, hade par distraction tagit runstycket ifrån Pharaos bordet där han någon gång behagade allistera och bli unfågna med marquer—lika mycke. huru det tildragit sig, men det blir en sanning, at dessa så olika myntsorter befunno sig tilhopa, då det glåntsande Guldet förebrådde den mögliga kopparn des ringa värde, och at runstycket wore slagit för at ligga i bagarbod fenster, eller i en tiggares tomma ficka, men aldrig hos en Petit maitre som det nu gjorde. Runstycket understod sig intet såsom af ofrälse stånd at svara et endgord—Emedlertid spelet slutas, och Herrn med myntsamlingen går bort—straxt utan för dörren i farstun ger han runstycket til en tiggare som placerat sig där, och fortsätter marchen längst bort på Norr til sin Phryne som får ducaten af honom. Det första importerade honom tusende och tusende wålsignelser, den andra en förkylning, (i anseende til den långa wågen kan jag täncka) hwarföre han får medicinera flera månader, och kanstie sluteligen göra en depensiv resa til Spa.

*) Insändt.

 N:o 58. utgifwes den 7 Aprill, eller nästa Måndag.

Stockholm, Tryckt hos Commissarien P. A. BRODIN, 1783.

Dag = Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

Tredje och Sidsta Stocken,

N:o 58.

Stockholm den 7 Aprill 1783.

Selami och Melicerta, Saga för den obewekeliga Mamsell K. - - - 1)*

Selami och Melicerta
Bodde i en bortgåmd dal.
Deßa trogna systrars hjerta
Kände inga kärleks qual.
Uldrig Vestas pulsar slagit
Mera ostört, lugnt och rent
Til Prästinnor hon dem tagit
Om ej afwund det förment.

Knapt hant aftonrådnan kasta
Solens slår i böljans famn
Förn de sågs til kojans kasta
Den fördrifna dygdens hamn.
De sin sport med bommar stängde
Kropte = Oskuld! war wår wån,
Flor för alla fönster hängde
Sydde Sång = gardin igen.

Selami och Melicerta!
Staffen ån en sköld, en hjälm
Waken öfwer lås och hjerta,
Kärlek är en gammal skålm —
Ja, hwad sker? — i rustigt wåder
Då til sångs de skulle gå
Då en hwar om frihet qwäder
Det på porten börjar stå.

„Hic

*) Insänd af hennes Adorateur L. . . . g.

„Ack! låt up och dig förbarma
Hörs en röst försänkt i gråt
„Ack! låt up och hjelp mig arma
„Liten, huswild, trött och wät.

Nej, jag icke öfna wägar
Swarte straxt wår Selami
En Vestalisk eld här lågar
Och han kunde utståkt bli.

— „Ser du ej hure äskan ljungar?
„Hör des wiggar braka ner.
„Hafwät ryter, jorden gungar
„Nymphor! ack! förbarmen er.

Trotts de Walfisken och slånge
Som förwara stönas bröst,
Sig igenom dem dock trånge
Klagans och förtwiflans röst.

Porten öfnas — „Ack! jag ryser?
„Swillet barn af fyra år!
„Stackars liten hur han fryser!
„Utän skor och mössa går.
Detta med en mänsklig fasa,
Melicerta tala hörs;
Då hon tänder op en brasa
Och til Spisen goßen förs.
Barnet på sitt knå de taga,
Zorcka ömt des wåta kropp!
Den med Adijor öfwerdraga:
Och med win det friskar opp.
Goßen stålmska blickar faller
Ur sitt foger pilen tar,
Nymfor! det er frihet galler,
Guden sårar och han far.

* * * * *

Min Cephis! lär af Melicerta,
At kärlet inga motstånd tål.

Han har en dyrel för hvarje hjerta;
 Han kråpat bommar utaf stål
 Och kryper genom nyckelhål.

Strödda Tankar *)

Man talar Sielf håldre godt om sina ovänner, än man hör det af andra.

Man borde förstöra all Rang och alla Titlar, om de opläste de förtienta så mycket som de oförtienta.

Att hata någon, är en af menniskians största olyckor, ty det skämmer hjertat, huru dubbelt olycksaliga äro icke då de som astwina ga oss et outsläckeligt hat till dem?

Om det är en hederlig karl tillätit som mistagit sig om walet af wänner, at öfwerge dem, Så bde det skie så, at de altid sakna hans wänskap och at de se hwad de förlorat.

Nåt Hazarden eller hwad det är, ophöjer en mängd af stackare och utan förtjänst framför oss, så böra wi snarare vara nöjde än misshöjde dermed — hwad wi borde skämmas! om wi woro öfwerlygade at alla de som woro satta öfwer oss skulle vara mera kloka, mera dygdiga, med ett ord: mera wärdiga än wi.

Den illsluga Häfmannen bemödar sig om dagen at fånga Fursten med det nåt han bundit om natten.

Om Furstens ena sko kunde uträttta så mycket som Furstens sielf, skulle Häfwet dela sig emellan Fursten och hans sko.

De stora förackta dem på hvilka deras storhet wärckar, och de kunna ej glärna fördraga dem på hvilka den intet wärckar.

Churu Sörtänsten är en förträffelig sak, hjälper den ofta intet utan de nedrigaste practiquer.

Det är en ädel och wacker stolthet at ej tro sig wära öfwer någon men också intet under någon i förtjänster.

Ett barn oplyft til höga ämbeten liknar en som står högst i ett torn och derifrån ser alla menniskior på gatorna för små, och som sielf af alla menniskior blir ansedd för en Pygmé.

Man är skyldig sitt förnuft at förackta wisa menniskor, och sitt lugn at ej för mycket låta märcka det.

Det är wisa fel som de Stora påstå så höra til deras wärdighet, at de ej wilja bortbyta et enda för alla dygder i världen.

De förnåma fordomdgas habe altid i sitt följe en narr, nu ha de en mängd af galna ifring sig.

Uågot om *Examina i China.*

Examina äro på det sätt, som de här brukas, et förträffeligt medel at i hast utforska en människas skickelighet, då hon söker en betydligare syssa i samhället. En Candidat som förut knapt varit känd til ansiktet, blir likväl härigenom på 2 a 3 timmars tid tillräckligen känd, det må wara i Thelogien eller Philosophien, eller hwad wettenskap som helst. Hans fördelactiga betyg utwisar det, och hwem kan icke bygga på et så ojäfaktigt vittnesbörd? Huru Chinesernas Examina anställas, wil man här allenast anföra prof, som wid första påseendet torde förefalla nog löjelige i vårt uplysta Land, men wittna dock i sjelfwa werket om en stor djupsinnighet och qwickhet både hos Examinatorn och Examinandus. I en Präst Examen förelägges ibland andra, följande frågor, och det N. B. på Latin; ty på det språket äro de måst upbyggeliga: Num homo peccasset, si non creatus fuisset? Num Infantes moriuntur? Num Deus creavit mulum? m. m. och huru desse beswaras wore artigt nog at weta; men man får sällan se Protocollet och Examen sfer merendels innom lyckta Dörrar, det wet man dock, at när Examinatorn en gång frågade: Qvis erit status hominis post consumationem seculi? Examinandus gaf detta concisa swar: Respondeant, qui tum vixerint. Examen börjas altid kl. 9 om morgonen och warar ofta ända til kl. 1 och 2 ef. m. En Examinandus, som kom nog sent en gång, blef af Professoren, som redan börjat examinera de andre, genast tillfrågad: Qvare non antea venisti? men tåne! han hade courage nog at swara: Hæc questio non est Theologica. Det swåraste är det, at Examinandus under hela den tid Examen påstår, får aldrig sitta, utan måste ständigt stå. Större delen uthårda wäl denna swårigheten, ehuru de merendels klaga sig åga ondt i ryggen några dagar efter. En gång hände det dock, at en Examinandus sjuknade under påstående Examen och derföre allerödmjukast bad om lof at få sitta; men som detta intet kunde af Faculteten bewiljas utan föregången behörig ventilation, måste han astråda medan saken togs i betänkannde. När han efter en stund åter inkallades, seck han ändteligen, ja til resolution, Men hwad hände? Då han setat en stund, blef han och ledsen derwid, och wille derföre åter uppstå, hwilket (likwål efter longt betänkannde) nekades. Så rigoureusa äro Examina i China.

N:o 59. utgifwes den 9 Aprill, eller nästa Onsdag.

Stockholm, Tryckt hos Commissarien P. A. BRODIN, 1783.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck-Friheten.

Tredje och Sidsta Skåcken.

N:o 59.

Stockholm den 9 Aprill. 1783.

Sortsättning på som skall refuterat i System Social se N:o
53. 65. 69. 84. 99. och 100 af Andra Skåcken och N:o
24. 28. 42. 51. af Sidsta Skåcken.

Sid. 63. **S**u mera människans förnuft upbrukas, ju mindre
kunna Sederna fördräfwas — Men man får in-
tet bruka förnuftet utan i et fritt Rike. Despo-
tismen lik fanatismen hatar alt förstånd och alt wett; det wil befalla
slafwar som ej äga en gnista af begrep eller seder.

Sid. 68. Snart i alla tider och i alla Catholska Länder hafwa
Prästerna warit mera williga at smickra Furstarna och deras böjel-
ser för enwäldet, än at förswara sina Ahdrars sanna frihet, de lik-
som Despoten finna tråldomen beqwämligast, och rådast wid om någon
wägar tänka fritt.

Alla medlemmar, alla medborgare i en Stat äro pliktiga at up-
rätthålla Friheten. Rang, Titlar, Privilegier, borde förswinna, när
det gäller en så dyr sak som grundwalen til Samhällets bestånd.
Alla Classer, den största och minsta borde ha et ändamål, ty den för-
ras höghet är et intet, så wida den blott grundar sig på en tyrans
nytt. Den dumma och barbariska skillnaden imellan frälse och ofrälse,
huru kan den ha bestånd i länder där hwar enda medborgare bde
befordra sanning, rättwisa och förnuft, och utan hwilka ingen enda
skymt af friheten sökes? — är det wara fri och förnam, at äga rät-
tigheter, stridande emot all billighet? det så förhateliga, det så för-
nedrande swalget imellan Adel och annat folk betydde det då i sin
uprinnelse intet annat än tyranner och slafwar, höghmodiga och o-
lyckliga? *)

Sid.

*) Nå! här gifar jag at System Social lär bli refuterad med kraft för sin imper-
tinnence. Utgifwaven.

Sid, 77. Sins här i världen någon menniska mera stor mera wördnads och älskanswärd än en Furste, som på Thronen där folket dageligen får se och känna hans dygd, är et mål för samma folks ömhet och suckar, han som får erfara huru hwar enda Undersåte är rörd wid sin wälghöreres sällhet, huru man befrämjar dens makt som befördrar det allmänna bästa; med et ord: en Kung, då han är en wån af sina Undersåtare, äger tillbakars en uprigtig wån i hwar enda af dem.

Hwad kan wi felas en Regent för at icke wara så hög så mågtig och så lycklig som nånsin menskligheten kan tåla? Swad han önskar fler, omgifwen af de tilgifsaste, främst för et helt Rike som då han förtjenar det, dyrkar och älskar honom, utdelare af alla de belöningar som smickra både förtjensten och sáfången, huru kan det hända at en Furste ofta passerar ängsliga och elaka dagar? jo med sin affmak för sanna nöjen är han häglös, han förstår intet at nyttja de medel han fått til sin sällhet; måttad, til och med plågad af wanliga lekar och lustbarheter försöker han antingen i härjande krig, eller de barnsligaste och ofta brottligaste tidsfördrif, i en sáfång prackt, i kostsamma seter, i ästwen så omätteliga som onödiga utgifter, at glömma sig sjelf och upfinna några ögnablecks hjelp emot låt-tjan som wil döda honom.

Sid. 78 Huru kan det begripas at en Kung nånsin har ledsamt? Då det är et straff som endast den lättjesulla bör undergå, så frågar jag om intet en Regent har at sjselsätta sig både wärdigt och angenämt? Så många och särskilda saker som höra til Riksstyrelsen kunna de upwäcka ledsnad? — „Fursten swaras det, liter på sina Ministrar — Hwarföre regerar han då intet sjelf? Wätte han då sjelf förwasta det högsta Amtete i werlden! Wätte han hwar enda dag smaka det renaste det beständigaste af alla nöjen här i dödligheten, at göra lyckliga, at ostorka bedröfwelsens tårar, och se ärfånslans tårar i stället, döda alla förförljelser och alt förtryck, förefsetta folk med sina behoswer, och jag frågar ännu en gång om han intet har roligt? Han skall utan åte wända höra sina Undersåtares wälsignelser, och han skall förtjusas icke af det låga smickret, utan af den rätta ärans röst. Han skall med glädje märka sin sällhet och han skall wara nögd med sig sjelf, då han wunnit, icke sina Häfmåns mistänkta beröm, utan hela Nationens stögderop och handklappningar. Han smakar redan här i listwet de sednaste efterkommanders förundran och wördnad, och alla tideböcker skola wittna om den maktigaste regering.

Den belönte Sparsamheten eller Catholiska Prästen
i Sjette Seculum *).

(Lidner)

Måshakins, en giribuf
 För et mistlyckat brygg blef sjuaf.
 Pastorikan ryser för sin maka,
 Dock wår ligt på Adjuncten ser
 En sup hon åt Patienten ger;
 Men himlar! ack! han kan ej mer
 Han kan en gång ej Brånwin smaka —
 Man då hans kista hemåt för;
 Och denna stora utgift gör,
 At Pastor Loci hastigt dö.
 Hans själ , , , ack! war det ej besatt?
 Böll ner uti Tartarens natt **),
 Där ser han tusend eldar brinna
 Och nya wedlafs tända bli,
 "Ack! ropar han, hwad söfseri!
 "Herr Beelzebub, Er dock besinna!
 "Ero mig wår tid är mer än swår
 "Wet coursen högre högre går
 "Ej utan pengar wed man får,
 "Jag köpte blott et Dag hwart år
 "För min skuld icke Er beswåra
 "Jag är ej wan wid spisen stå,
 "Gläck hälften ut , , , ja på min åra!
 "Det blir för mycket warmt ändå,
 "Hwad! frugtar Ni ej stank och snuswa?
 "Håll! se Costan i störtet bråns
 "Kån, osar ej min swarta lufwa?
 "Det går ej an Ers Excellence.
 Jo, swarar F . . . din sparsamhet
 Mit ädelmod belöna wet
 Drog får jag wed . . . låt Coursen rafa
 J andar! tänden än en brasa,
 Och wårmen hans Högwördighet.

An-

*) Insändt, öfversättning utur et Dagblad som kommer ut i Rom.
 **) Skärselden, enligt Catholiska Religion.

Anecdoter.

På en Concert (likväl ej af Riddarhusets i Stockholm) frågade man en Fransysk Officer som war närwarande hvad han tyckte om Musiquen? — Passabel — än om Damerna då? — Passées.

En Doctor som inbillade sig at wara habil, och war det i sjelfwa wärket, hade föreskrifwit medicamenter och diet — efter 4 års förlopp kom den Sjuka som under samma tid beständigt nyttjat hans ordonancer för at såsom aldeles frisk tacka honom — ack Herre! swarar Doctorn, ni är wärdig at wara sjuk.

En kännare som hade hört Iphigenie i Tauriden, påstod, at där woro flera wackra passager i Musiquen — aldrig mer än en enda inföll en ännu större kännare, — hwilken då? — hela Operan.

En Philosophe träffade sin husten som war ganska ful, i sängen med en ung Herre til hwilken han sade utan minsta alteration, kors! min Herre, Ti war ju ej twungen därtill.

Et förenämt Herskap på Landet skref til en wis Riksrådinna och Grefwinna som war änka, och bad henne skaffa dem för sina barn en Informator ifrån Stockholm med de och de egenkaperna som snart woro oändeliga — Grefswinnan som nu är död swarade dem efter en tid, at hon ganska flitigt hört derefter, men ej kunnat träffa en sådan som de åstundade, dock skulle hon ännu göra sin yttersta möda, och lofwar dem heligt at så snart det skedde, skulle hon gista sig med samma Student.

Dag = Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

Tredje och Sidsta Stocken,

N:o 60.

Stockholm den 11 Aprill 1783.

*Anekdoter och Infäll hos de gamla Romare *).*

Då Hannibal efter et nederlag flytt til Antiochus, lått samma Kejsare hela sin Armées den han samlat emot de Rommare, defilera förbi Carthaginensernas General, och så wida Arméen war ganska wäl utrustad och rikt klädd, frågar han med et slags högmöd „är intet detta nog för de Romare? Ja swarade Hannibal, det kan så wara, men de Rommare äro nu för tiden nog snåla — den ena såg ej annat än en formidabel mækt, och den andra intet annat än et rikt byte.

Pablius träffade en gång Mucius (som altid war afwundsjukt och misfunsam) wid mer än wanligt elakt lynne „hwem äter har nu gjort Sin lycka? frågar han Mucius.

Herennius en ung ganska liderlig personnage i Romerska Arméen blef omsider befalt af Augustus att ta sin Retraite. Hwad sade, ynglingen, i det han kastade sig ner för Kejsarens fötter, skall jag förebåra för ord sak och hwad wil Kejsaren at jag skal säga mina Föräldrar? — såg dem, sade Augustus, at jag haft den olyckan at misshaga er.

En Soldat som ständigt skröt för Augustus om sit mod och wiste en blesure han fått öfwer ögat, feck til swar, Åkta dig en annan gång at se dig tillbaka när du flyr.

Galba som war illa wäxt och trokyggig dref en sak inför Rätta i Augusti närvaro, och sade inimmerfort „i fall jag felar, så rätta mig — Kejsaren ledsen swarade sluteligen, nog skal jag påminna dig men at rätta dig är emot din natur.

Augustus at ofta hos sina undersåtare, han nekade sällan när han blef buden — En dag när han tog afskied af sin wård som betydade at han gifwit Kejsaren hus mans kost, hwiskade han honom i brat: jag wiste aldrig at ni och jag varit så goda wänner.

Men säger Hårdareknaren, at Augustus som hade så mycket elprit swarade qwick och bra, blir aldrig så underligt som det, at

Han

*) Infänt.

Han ofta tälte hitande swar utan at bli ond. Man bör komma ihåg at Augustus, på sin tid war den Första i världen.

Då Augustus flera gånger och det utan några bönestifter hade betalt en Rådsherres skulder, feck han änteligen et bref af den samma med dessa ord i stället för tack „så får jag då aldrig bli skyldig dig.

En gång reste Han ut til ett af sina lustlott för at hämta frisk luft, då en uggla som byggt sitt näste på taket hindrade Kejsaren igenom sitt olideliga strif at såfwa. En Soldat fångade den lefwande, dagen derpå, och öfwerlemnade den til Kejsaren som tackade honom och gaf honom tusende Sestertier dertföre — Soldaten som tyckte at en sådan Summa war för liten, tar igen Ugglan, Slårper den ut igenom fenstret sågande: jag besinnar mig, jag will hon skal lefwa.

Under måltiden tillåt han en troupe virtuoser spela och sjunga hwilka han betalte med korn i stället för at han utdelade penningar til wisa Acteurer som roat honom på Spectaclet — En dag saknade han de förra, och frågade Capell-Mästaren hwar Capellet war? — til warns Ewarades.

Hans dotter Julia war tillsammans med Livia på Spectaclet, i fring den förra samlade sig enhälligt alla små Herrar i Rom, då åter Livia ej talte med andra än gammalt och förståndigt solet, — Se sade Augustus til sin dotter, på Livias sällskap och tillika rå dit och gård sedan flutsatsen — Min far swarade Julia, dessa åldras med mig.

—————
Daphné och Chloé *)

Daphne.

Redan strider månan fram om dessa mörka bergen, redan lysse dessa swaga sten genom de tråden som kröna bergspetsen. Swad sällhet andas man icke på detta ställe? Chloé! låt oss stanna några ögnablick. Min bror får ha den omsorgen at återföra hjordarne til sina hyddor.

Chloé.

Detta wackra ställe förtjusar mig; aftonens kyla är uppfriskande ja, låt oss stanna några ögnablick.

Daphné

Se du Chloé, bredewid denna klippan, den unga Alexis täppa. Låt oss titta genom den rosenhäck som omgisswer den. Det är den wackraste trädgård i hela nejden. Det gisswes ingen som är så wäl anlagd och så oppbrukad.

Chloé

Låt oss gå Daphné.

*) Infänd.

Daphné

Ingen

Ingen Herde förstår så väl som Alexis at så och plantera. Är det icke så Chloé?

Chloé.

Nej, ingen.

Daphné.

Huru frodigt, Huru blomstrande är icke allt hwad som här finnes? Där rinner en klar bäck, som störtar sig utför klippan och forlar i fluggan af träden, se på bergstoppen öfwer Cascaden, där har han satt et litet lustiäll af Jesminer. Huru kan man icke från denna lyckliga fristaden njuta utsigten af sidar, fält, och skogslunder?

Chloé.

Daphné du berömmar så ifrigt — Ja, allt hwad vi se, är behageligt. Den unga Alexis trädgård är den vackraste i hela bygden. Hans blommor äro de skönaste. Det gifwes ingen källa hwars forl är så liffigt, hwars watten är så upfriskande.

Daphné.

Men du ler Chloé.

Chloé.

Nej, Daphné! nej, betrakta denna blomman som jag plockar; är icke den allena ljufligare än alla världens blommor tillhoppa? wore den väl täckare om kärleken sjelf odlat Henne?

Daphné.

Chloé!

Chloé.

Nå väl! hwartil tjänar det at förqwäfwä den suck som upprör dit bröst?

Daphné.

Kom, låt oss gå bort.

Chloé.

Så snart? nej, detta stället behagar mig; jag tycker om det. Men hör, hwad är det för buller där under det stora palmträdet? måtte wi ej blifwa sedda? Ser du honom? — det är Alexis, det är han sjelf. Hwiffa wid mig, är han icke den vackraste Herde i bygden?

Daphné.

Nej! låt bli mig.

Chloé.

Nej, jag låter dig icke gå, se Han är så tyst, Han suckar. Så firt har någon Herdinna intagit Hans hjerta. min bästa wän; din Hand darrar i min, fruckta ej, Det fins ingen warg här.

De unga Herdinnorne gömde sig bakom häcken, då Alexis utan at weta det någon menniska Hörde honom; tog lutan och sjöng.

„O du bleka och ljufwa måne! war witne til mina suckar,
 „och ni, stilla lunder; huru ofta hastwen ni ej efter mig upprepat
 „Daphnes namn! spåda blommor! som fring mig utbredden er balsam,
 „astoneus

„aftonens dagg pärlar på edra blad, och mina kinder wätas af kär-
 „lekens tårar. Nej! om jag wägade — Swarföre kan jag ej säga
 „henne? Daphné jag älskar dig mer än fjärillen älskar wären.

Jag fan henne här om dagen wid källan. Hon bar en kruka
 „med watten. Låt mig taga denna för din arm tunga börda, sade
 „jag med en staplande röst: Swad du är god! sade Hon, och med
 „darrande hand tog jag krukän. Jag förqwafde mina suckar och
 „gick wid hennes sida med nedslagna ögon, utan at wäga säja hen-
 „ne. „Daphné jag älskar dig mer än fjärillen älskar wären.

„Spåda lillja! Huru nedslagen står du ej wid min sida? mor-
 „gonen har likwäl sedt dig i all din fågring. Nu är du förwif-
 „nad. På detta sätt skal jag se min ungdom aftyna om Daphné
 „förtästar min kärlek; då behageliga blommor! Ni som gjorde min
 „sälhet; som wore mina omsorgers föremål; beröswade all ans skolen
 „ni borttorka, ty glädjen öfwiker för ewigt från mitt hjerta. För-
 „qwåfde af ogräs skola tistel och törne öfwerhölja er med sina o-
 „behageliga stuggor. Och ni som burit så wälsmakande fructer,
 „humpade telningar! planterade af min hand, skolen aflådde all e-
 „der fågring, blott wisa förtorkade grenar, och jag skal här förtärd
 „af suckar och tårar förnöta mina återstående dagar.

„Wätte när min oska här hwilar sig, wätte en herde mera
 „behagelig, mera älskwärd mera lycklig,, Nej Förtwiflade bilder,
 Swarföre oroen ni mit hjerta? jag ser ännu lysa en stråle af hopp.
 „Ser icke Daphné på mig med et ömt småleende då jag med långsam-
 „ma steg går henne förbi? Här om dagen öfwan på härget spelte jag
 „på min pipa då hon gick där nedre i dalen: Hon stannade: Knapt
 „blef jag henne warse för än min pipa endast gaf falska och oredi-
 „ga liud. Likwäl stannade Daphné för at höra mig.

„Nej! om jag en dag för om hennes maka kunde föra henne un-
 „der edra stuggor, då wälsmakande blommor! förökten edra fårgors
 „kragt, fringspriden edra lifgiftwande ängor; då ni unga stammar!
 „böjen til hennes fötter edra lummiga grenar, tilhjuden henne edra
 „fötaste bår.

Så sjöng Alexis. Daphné suckade och kände sin hand darra i sin
 wäns hand, och Chloé ropade den unga Herden. „Alexis! sade hon, Daph-
 né älskar dig. Hon sitter här bakom bäcken. „Kom at med di-
 na kyssar astorka de ömhets tårar som skölja hennes kinder. Han kom
 rödd och blyg. Men huru skal jag måla herdens förtjusning då Daph-
 né lutande sig mot Chloes bröst uppenbarade för honom sin renaste
 kärlek.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck-Friheten.

Tredje och Sidsta Skåden.

N:o 61.

Stockholm den 14 April. 1783.

Samtal emellan en Sjö Capten och en Neger *)

Negren.

Du är då här, hvita wildjur! du och dina följeslagare hafwa li-
dit Skieppsbrätt på våra kuster, hwad skada är det ej at ni
blott äro 26? det är nog få offer! men det blir altid så måns-
ga röfware mindre. Hwarföre ha wi ej i vårt wäld alla dina blod-
giriga landsmän! med hwad nöje skulle wi ej förlusta och omkringde-
ras blodiga kroppar?

Capten.

Det will säga at du ämnar mörda mig och mina olyckliga följe-
slagare.

Negren.

Nej Du hedrades förmycket om du döddades af våra händer, du
skal lefwä; men du skal föda dig af dina likars kött och blod; utan
twiswel skola dessa råtter wara dig wälsmakeliga? Europeerna finna
sitt nöje uti at sönderlita det ena och utgiuta det andra. Och wi,
naturens och frihetens barn, förtryckta genom deras list, som hade e-
mottagit dem såsom våra likar, emedan sårigen ej gör något til sår-
ken, wi hafwa blifwit deras slafwar; du är nu blifwen wär. Den
mågtigas lag är ofta orättwisans skäl, men här är det rättwisans.

Capten.

Himmel! Hwar äro wi? hwad barbar! efter du ej will döda
och, hwarföre ämnar du oss ett slags straff som är wärre än lifwets
förlust?

Negren

*) Insändt.

Negern.

Barbar! hwilken af oss är det måst? Hwad hade du at göra här? hwartil tiende de säckar fyllda med Guld och Silfwer som blifwit fundna på ditt strandade skepp? och dessa lappris saker som girigheten, eller snarare grymheten tilwerkår i Europa för at förblinda våra ögon, och gifwa oss begrepp om nya behofwer, nya beqwämligheter som wi icke kände; dessa saker säger jag, förde du icke dem til oss för at wäcka krig emellan våra nationer, och för at sedan kunna af segerwinnaren köpa de tagna fångar? om det wore för at göra deras ödemera drägeligt, så mycket en slafs tilstånd kan wara, så kunde man kan hånda förlåta dig, wi känna genom Morerna hwilka stundom komma på våra kuster, den ömhet med hwilken de handtera Europeerna, och wi hafwa fått höra af några ibland Er, alla lika wanda wid osanningar och flåd, at ni låta utspida berättelser om deras tilstånd lika så falska som wanhedrande för menskligheten: Det war er afbild, som ni tecknade, och icke deras, jag har leswat bland Er, jag känner edra seder och bruk; men jag bår affky för dem, med ett ord: du wille köpa Negrar, war det ej för at föra dem til America? twinga dem til det nedrigaste slafweri? göra dem till beständiga offer för er Europeiska grymhet? Handtera dem illa? straffa dem utan ordsak? och steka dem wid sagta eld under otroliga arbeten, endast ämnade för ert öfwerflöd? du ser at jag förnedrar mig nog för at tala wid dig; du bode tillstå dessa sanningar.

Capten.

Jag årkänner det? men jag har ej infördt detta bruk, sedan America blef upptäckt, hafwa alla Europeiska stater handlat Negrar, för at nyttia dem till Indigo och sockerrörens odling, hwilka blifwit dem nödwändige, Då de ej hafwa nog arbetare, måste de skaffa sig slafwar. De Nationer som bebo wästra delen af Africa friga sines emellan; de sälja sina fångar, och wi köpa dem; det är ju lika mycket om det är en Europé eller en ifrån Asien som köper dem?

Negren.

Det är wärkeligen lika godt; men den sednare är god och mensklig, och den andra är wild och grym; för öfrigt är det som jag sagt, ni sielfwa som uppwäcken dessa krigen.

Capten.!

Men det har skedd i alla tider, hwar nation anser sig som den enda i världen; de andra äro intet; och om et rike kunde härsta öfwer alla de andra, så skiedde det, om du hade läst våra historier skulle du finna at det är et almänt wedertagit bruk.

Negren

Upprättat af stålmar sådane som du. Ni behöfwen Indigo, Sagen mig Barbarer! hwad gör det til saken om de kläden i bären äro, violetta blå eller grå? I behöfwen socker; må göra; det är en föda och ofta et botemedel, wi weta det. Men huru kunnen I wara så dåragtiga och föra sockerröden at wäxa under en främmande himmel. Hwarföre gjorde ni ej förbund med oss i stället för at twinga naturen at framalstra i America de plantor som wäxa wid Senegals stränder? Hwarföre sade ni ej med godhet och wänlighet till oss „uppbrukeu dessa växter som så trifwas i edert land, låt oss uprätta „qwarnar på det ställe där eder gästfrihet har tillåtit oss at wistas, „och wi skola i stället gifwa er de alster som wårt land frambringar. Då hade Ni bliswit hörda, och mottagna med glädje. Blesne edra wänner hade wi arbetat med iswer, och utan annan uppmuntran är åtrån til det glitter och lappri som ni fören til oss. Då hade wi trödt er wara menniskor liksom wi, och de swarta och hwita hade gjort werlden til en Familie. Jag upprepar det färgen gör ingen ting; då man är menniska. Men du och dina likar hafwa blott menskligt utseende. Tigrarne och Panther djuren som härja Coanzas zains och Bravaghals kuster hafwa ett mera sagtmodigt lynne än ni; de höra stundom naturens röst, men ni hören blott grymhetens. Du säger at du ej upfunnit detta bruk; hwad gör det oss? du följer det; är du dårföre mindre wärd affly? nej—och i förwäntan at ett lyckligare skeppsbrott kan lemna i våra händer et ännu större antal af dina, skola wi på er hämnas. den mensklighet ni så grymt förrolämpen i edra Americaniska Colonier. Ni skolen här blifwa så bemötta som ni bemöten våra bröder. Så wildjur; ni hafwen lärdt oss at wara omenskliga; Ni skolen finna om wi glömt edra lexor.

Capten.

Nej! hwad skall jag swara? det han säger är sant . . . Hwad! kan ej ömheten få rum i edra hjertan? wi äro menniskor lika som ni.

Negren.

Ja här, men i St. Domingo skulle du ha et helt annat Språk. Här anser du mig som en menniska; Där, wore jag i dina ögon ett skälligt kreatur. Du skal sjelf känna vår medfart. Landsmän! binden dem tillsammans och hanteran dem på samma sätt som wi bli hanterade i America. Så din hwita bödel, gå för at emottaga den löa som dina likar så wäl förtjena.

Det

Det fena brölloppet. *)

In fans på jorden sällhet qwar
 In icke hjertat lärdt at darea
 In kunde ingen älskling narra,
 In Älskarinnan trogen war,
 Då bland Herdinnors täcka skara
 Alexis möta får Glicere
 För älska tycks hon skapat wara,
 At henne se och blifwa kär
 Det ett och samma alltid är.

Sin eld knapt Herden yppa wägar
 Förn ögat redan talat har,
 Och då han dierft den sköna frägar,
 Se hennes ömma blickar swar.
 Natur! hwad är din enfald skön!
 De wid den krökta hwad sig sätta
 med mer än lykar de sig mätta,
 Och så af Hymen snart sin lön.
 Tolf weckor som en blyt förswinna
 Från deras glada bröllops dag.
 Då herden får af sin herdinna
 en liten Son, sin andra jag.
 — Hwad ropar Damon, Gud bewara
 Alexis! hwad — tolf weckor blott!
 Och ren en Son Glicere har fått,
 Det war med Extra post at fara —
 " Ja ja! hörs straxt Alexis swara,
 " Tolf weckor sen wi öf förent,
 " Men herde! om du rätt betänker
 " Hon ej för fort mig gossen skänker.
 " Wårt bröllop giordes blott för sent.

*) Inländt.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck-Friheten.

Tredje och Sidsta Skåcken.

N:o 62.

Stockholm den 16 April. 1783.

Kontingens af Neapel Tal i dess Finance Conseil, den 2
Martii 1782. *)

Jag kommer, för hända, emot Conseillens förmodan; men jag ser med
Nöje den vara syfvelsatt med de wigtiga saker jag anförtrödt dess
nit; jag har munteligen welat stadfästa hwad jag skrifteligen er
befalt mine Herrar! emedan min wilja är, at ni bokstafweligen följen
de Instruktioner, jag sjelf författadt wid edra syflors utöfwande. Mi-
na tankar äro af er kända; men jag skal ofta påminna er dem, på det de
aldrig måtte falla i glömska. Jag begär ingen förbättring i min skatt-
kammare, om icke den, som härstyter igenom en bättre förvaltning af
financerna, utan twärt om, at man skal minska pålagorna så mycket
möjligt är. Jag befäller er, och anförtror edra Samweten at affas-
fa alt förtryck emot et älskat folk, som wäntar af den kärlek det för
mig bär, at jag skal häfwa den tunga och de olyckor, som det i mit
namn lider. Söken alla möjliga utwägar at lätta dem, och hjälpen
dem äfwen at draga den största möjliga fördel af den affkomst, som
Föresynen bewiljat mit Rike. * * * * I weten at jag är född mit i
bland detta folket, at jag älskat det från min barndom. Jag tackar
dageligen Gud, som gjort mig til Furste och Far för det folk, i hwars
hjärtan jag regerar, utan at behöfwa Troupper och waqt. Jag har
länge suckat dardswer, at jag ej kunde lätta det. Jag har u walt er,
emedan jag funnit er vara de stickeligaste, at med nit bidraga til
mina Faderliga omsorgers upfyllande. Besliten er at med
nit och trohet understödja mig, på det mitt Folk måtte finna
at jag wärfeligen älskar det. Jag säger er här ingen ting, som jag
icke långt för detta kändt. Ni har seet det uti den Instruktion jag
för er utfärdat: Ni, Herr Corradini, som känner mina Provinciers til-
stånd, som jag pålagt at genomfara dem, ni känner alla de olyckor,
som

*) Sagit utur esprit des journeaux för denna månad och Insändt.

som före öfverhopade mina undersåtare, berättat dem för edra medbröder, på det de måtte finna huru rättwis och nödwändig min äfsyn-
dan är. Ni, Grefve de Marco! har varit et äfsyna vittne til sam-
ma Provinciärs olyckor. Arbeten derföre gemensamt; jag pålägger
er enighet; Föredrag mig det Ni finnen wara bäst, och utfören det
med allt det mod som åtföljer en god wilja; Om ni tror er böra un-
derrätta mig om någon ting, som kan verka en bättre Riks-styrelse,
så kommen til mig, jag skal alltid höra er med nöje och upmärksam-
het, jag skal afhöra och wisa min tacksamhet och min wälwilja emot
alla dem som råda, som föresså mig nyttiga medel til mitt folks för-
måner och jag skal följa dem. Jag har utsedt Er til detta bety-
dande Embete, emedan jag funnit at ingen är bättre i stånd, at för-
walta det än ni. Det hör Er derföre til, och jag wäntar at igenom
edra beredningar uplysas om de bästa utwägar til et så stort ändamål,
som det alltid är, at gifra Millioner folks lycka. Tala, och ni skal al-
tid finna mig färdig at höra. Jag wille redan se Rikets wägar för-
bättrade, utlagorna minskade, Provinciernas behofwer förekomna, och där-
igenom för hela världen wisa, at jag upfyllt de skyldigheter som äligga
en öm och rättwis Regent.

Igenom så skickliga medarbetare, Som Ni mina Herrar! kan
jag ej wara langt ifrån detta ögnablick, som skal utgifra min ära och
min sällhet.

De lycklige Makarne i Swerje *)

Baron H - - - - hade gift sig med Fruen G - - - Emot wanan,
hade kärleken förbundet sig med anständigheten för at knyta denna
förening. De woro bägge unga, wädra, rika, ömma, och älskade
hwarannan.

Knapt hade några månader förfutit efter deras giftermål, då
Pommeriska kriget börjades. Baron älskade sin Fru, men war öm om
äran, och Hans Fru älskade honom nog för et ej beklaga sig öfwer
denna skilsmåsa. Han, ehuru förtwiflad at lemna henne, gick i Cam-
pagne, och Hans Fru, ehuru bedröfwad, älskade honom ännu mera.

Hon war i det tilstånd, så at man lätt kan dömma hwad det i
sitt tiltagande skulle öka Hennes omsorger. Hwar dag war hon öm
mål för nya bekymmer. Förgäfwes sökte Baron at lindra det igenom
den nogaste brefwäxling. Hon darrade wid det minsta rygte, hwar-
je

*) Insändt. benäget ifrån en wärdig Son af detta lyckliga Herrskap som ännu
lefwat i ära och wälstånd.

je Gazette skade hennes oro. Hvarje dygd hos föremålet af dess kärlek war för henne et nytt ämne til bedröfwelse. Hans mod, hans nit för sit fädernesland war i hennes ögon nya snaror, som omgäfwes honom. Stadd i denna ständige fruktan, skänkte Friherrinnan H - - sin man en arfwinge.

Under de samtal hon haft med sin man, i de sälla ögnablick, då twenne förenade hjertan göra sig en skyldighet af, at utwedla sin character, hade Baron någon gång sagt hwad värde han satte derpå at följa Naturens inrättningar. Ju mera han med återhållsamhet uttryckt denna tanka, ju håstigare hade hans Fru fattat tycke därpå. Baron såg i detta förslaget en öswertygelse om sin frus helsa, och denna tanka glädde och tilfredsstälde honom. Friherrinnan ofra orolig och bekymrad, sökte sin enda tröst uti de nya skyldigheter hon pålagt sig: Hon gaf sjelf di at sitt barn.

Då hon en dag fallgjort en så helig omsorg, låg hon i en slags oordning på sin hvilofång. Uti denna ställning, som skulle ge det minst wackra fruntimmer et behagligt utseende, kan man dömma huru skön Baronesan H - - war. Hon hade i sitt ansigte det ömma och matta utseende, som langt mera intager själen, än sjelfwa helsans färg. En wällustig men tillika respecterad wärdslöshet tilkänna gaf den ömma plickt hon nyss hade utöswadt. Det bröst, där barnet njutit sin nåring, war ännu aldeles bart. Barnet soj på en af modrens armar, hwilken, i andra handen höll fadrens Portrait, hwarest dess gråtande ögon sökte at finna någon likhet.

Det är til detta ögnablick som fadren är wittne. Han blef ofständ med Rapporten til Konungen om några fördelar Arméen haft emot Preussarne, och från Slottet hade han skyndat sig til sitt hus här i Stockholm, för at njuta och tillika blifwa acteur i den lifwaste Scene, som en Far kan bewista.

Det är detta ögnablick, som en Målare borde iactaga. Hwad penseln aldrig kan skildra, är lyckan hos twänne som älska hwarannan och som äro förenade. Gud! huru stor är ej den wällust, som dygden tillåter. Hwad sällhet bär ej åtfölja de kyssar, som tagas och tusende gånger tages på et wackert fruntimmers bröst, en hustru som är wår! Hwilka himmelska tankar böra ej då blanda sig med begärelserna! Huru mycket återstår ej då de äro måttade! Då begärens förtjusande yra är dämpad; hwad lycka är det ej at kunna säga:
 „Jag har warit i en Gudomelig hänryckning: Ungdomen har samlat sina skatter för at låta mig njuta; sådana äro mina nu warande
 „nöjen,

„nöjen, och deras fructer tillaga redan för mig en annan ålders be-
 „hagligheter. Jag får då ej mindre nöjen; de blifwa blott olika.
 „Min själ har flyttat sig på mina läppar, då jag tryckt min hustru
 „i min famn; hon har mottagit en del af min själ. Jag har i den
 „rena kärlekens helgedom lemnat en pant af min tillåtna ömhet. Et
 „närmare band förenar mig och min hustru, och af henne skall födas
 „en warelse, formerad af oss, och tilhörig oss bägge. Hon skal gifwa
 „den skönhet och godhet. Jag skall gifwa den styrka och mod. Min
 „hustru blir mor; jag blir far, och våra barn skola blifwa dygdiga
 „medborgare.

Ni kärlekens ljuswa och förtjusande kånstor! sådana woren Ni
 alltid, om ej barbariska sedwanor lagt andra grunder til giftermål än
 tycket, och gjort twungna band ouplöseliga.

Blandade Anecdoter eller Utdrag utur Historien *).

Då Drottning Christina wille uphöja Cancelleren Grefwe Oxenstierna
 til Hertig, undanbad sig denne Store mannen en så präcktig
 titel med full öfvertygelse, at alla sådana Decorationer wore Riket och
 Staten til plåga, och at det wore langt förståndigare i stället för at öka
 antalet, at indraga de som redan wore, nämligen både Grefwe och
 Friherre wärdigheter, hwilka en sådan Regent som Eric XIV, upfunnit,
 och återsätta Adeln där den war innan Sverige blef arf-Rike, at det
 aldrig wore annat än personlig dygd och förtjenst, som gjorde skilnad
 på menniskor, och at man fåfångt sökte den i titlar och långa namn,
 som här tills varit okända i Riket. At om Hennes Maje:st behagade, så
 wore han genast beredd at återlämna sitt Grefwe namn, han trodde, at
 de tienster han gjort och skulle göra sitt Fädernesland, wore ordsjaker
 nog at blifwa årad och hedrad af sina landsmän — kan någon ära tillade
 han, wara större än den, at upfylla sina skyldigheter emot Konung och
 Fädernesland?
 (Fortsättning e. a. g.)

N:o 63 utkommer i anseende til Helgedagarna ej förr än den 24 April,
 som är en Torsdag.

Stockholm, Tryckt hos Commissarien P. A. Brodin 1783.

Dag = Bladet:

Wälsignade Tryck-Friheten.

Tredje och Sidsta Släcken,

N:o 63.

Stockholm den 24 Aprill 1783.

Chantons plutôt la Candeur, la Beauté,

BOILEAU.

Saga för Dagen *).

När mid Minervas Thron den blyga Dygden stod
Och talte: „O Gudinna!
Om i en skönhets bröst förent du skulle finna
Dit Snille och dit Mod;
Om Junos ögon du får se,
Hvari behagens blickar brinna,
Där Gudandjen alltid se,
Men människo färar stundom rinna:
Will du oddblighet ej ge
Så ewigt tyranskward hjeltinna?

Nej Den på jorden fins (det war Minervas swar)
Som til en fdrre häd min mildhet utfett har.
Du Dygd! som ifrån Stott lit kungelddst lichten flyger
Och under låga taf dig smyger,
At waka öwer deras har,
Som aldrig tykans swärn förbla,
Hvars tjenster ej betdnina skla,
Med hwilkas namn ej Rycket far:
Du torde twifla än, at Diademmet öfser
Din urbild, en Gudomlighet;
Men res dig ur dit stoft, ur dwalan wäcks och wet,
Hon född af Drottars blod mid Drottars sida öfser,
Att det sköna och det fina
Andas i des rena själ;
Hon är skapad för wårt wäl = = =

*) Insändt.